

Realitatea Supremă și condiționarea umană

Prefață ... ix

1. Adevărul ... 1
2. Aici s-a împlinit destinul! ... 9
3. Am fost un credincios ... 12
4. Asaltați mereu cetatea! ... 18
5. Asanarea psihologică a omului ... 24
6. Bătrânețea ... 28
7. Cale, Adevăr, Viață ... 33
8. Calități și defecte se cultivă reciproc ... 36
9. Capcanele egoului ... 40
10. Celebritatea ... 43
11. Clipa ... 46
12. Comunicarea ... 49
13. Confruntarea cu eurile lumii ... 52
14. Consecințele comparației ... 55
15. Convenționalismul ... 58
16. Criticul ... 62
17. Cum este distrus Adevărul ... 65
18. Cuvinte care se repetă ... 68
19. De ce în vers și nu în proză? ... 71
20. De ce scriu? ... 74
21. De ce vrei să mă distrugi? ... 77
22. Deconspirarea ... 81
23. Demascarea constantă a egoului ... 85
24. Descoperirea ... 88
25. Devenirea ... 91
26. Dificultatea întâlnirii ... 94
27. Diviziunea timpului ... 97
28. Egocentrismul ... 100
29. Egoul ... 104
30. Eu și Universul ... 107
31. Evoluție pe planete diferite?! ... 110
32. Experiența lui A Fi ... 112
33. Fapte bune, fapte rele ... 115
34. Fariseismul ... 118
35. Fisurarea cetății egoului ... 121

36. Fiți cu liniștea împreună! ... 125
37. Forme de comunicare ... 127
38. Foamea și setea Cunoașterii ... 130
39. Fuga din fața Vieții ... 133
40. Gând, gândire, gânditor ... 137
41. Gândirea obsedantă ... 142
42. Gândul legat de cuvânt ... 145
43. Gândirea–reacție și gândirea creatoare ... 147
44. Hai să mergem împreună! ... 150
45. Harul ... 153
46. Ideea și acțiunea ... 157
47. Iluminarea minții ... 162
48. Inactivitatea minții ... 170
49. Intrusul ... 172
50. Iraționalitatea ... 175
51. În ce fel scăpăm de condiționare? ... 182
52. În cer ca și pe Pământ ... 184
53. Îndrăzneala ... 187
54. Întâlnirea din mesaj ... 189
55. Întuneric și Lumină ... 191
56. Învățarea și Cunoașterea ... 199
57. Libertatea de-a privi ... 202
58. Liniștea ... 205
59. Luciditatea minții ... 207
60. Lupta, factor negativ! ... 211
61. Machiavelismul ... 214
62. Manie și maniaci ... 218
63. Marea surpriză! ... 221
64. Mecanicitatea minții ... 226
65. Mesajul ... 229
66. Minte particulară și Minte Universală ... 233
67. Minte Universală ... 237
68. Minunea ... 240
69. Moară care macină în gol ... 248
70. Mulțumirea cu egoul ... 251
71. Necesitatea și voința ... 255
72. Neclintitul ... 258
73. Nenumitul ... 263

74. Nepăsarea ... 268
75. Nestatornicia ... 273
76. Nu aprobați! Nu respingeți! ... 276
77. Nu se caută Adevărul ... 278
78. Nu se poate?! ... 281
79. Numai Tu singur exiști! ... 287
80. Nu te-ntoarce la ce-a fost! ... 291
81. Nu te proiecta spre mâine! ... 293
82. O Făclie care arde ... 296
83. Omule, nu-ți pierde vremea! ... 298
84. Opacitatea minții ... 301
85. Optimism și pesimism ... 308
86. Opuse și oponenti ... 311
87. Originea Vieții ... 314
88. O unică temă – un singur final! ... 317
89. Pajiștea dorințelor ... 321
90. Plăcerea și neplăcerea ... 324
91. Poezia – oglindă ... 327
92. Poezie și poeți ... 330
93. Pretenția de a fi „cineva” ... 337
94. Probleme psihologice ... 341
95. Prostia umană ... 344
96. Răbdarea ... 349
97. Răfuiala ... 351
98. Realitatea relațiilor ... 361
99. Renașterea ... 363
100. Repetările sunt utile? ... 367
101. Rupe-ți inima și-o împarte! ... 369
102. Sacrificiul ... 373
103. Sacrul și Atenția ... 376
104. Să mai încercăm! ... 379
105. Să murim mereu cu clipa ... 381
106. Să învățăm a trăi ... 383
107. Sărăcia ... 387
108. Se atinge Absolutul doar înțelegând finitul! ... 390
109. Separarea dintre ego și Sursa Vieții ... 392
110. Sinuciderea ... 395
111. Sunt dator să vă răspund! ... 399

112. Suntem propriul nostru dușman ... 402
113. Spargerea Întregului ... 405
114. Spargeți tiparele minții! ... 410
115. Spovedania ... 412
116. Starea de investigare ... 420
117. Sublimul ... 422
118. Sufletul omenesc ... 426
119. Sună clopotul Trezirii ... 437
120. Superficialitatea ... 440
121. Superficialitatea vieții ... 444
122. Supunere totală ... 448
123. Știutul împiedică înțelesul ... 451
124. Știutul ne limitează ... 453
125. Tăcerea ... 456
126. Teama ... 459
127. Temeinicia Nimicului ... 462
128. Timpul – degradare a minții ... 465
129. Timp real și timp fictiv ... 468
130. Totala Eliberare ... 472
131. Tradiția ... 477
132. Trăind cu aparența, neglijăm Realitatea ... 480
133. Ultima surpriză ... 483
134. Un alt mod de abordare a Vieții ... 489
135. Unica modalitate de a întâlni Realitatea! ... 493
136. Un mesaj transmis prin vers ... 497
137. Uniunea mea cu Tine! ... 499
138. Valoarea cuvintelor ... 502
139. Vă propun un experiment ... 504
140. Veșnica tinerețe ... 509
141. Viața imaginativă ... 511
142. Viața integratoare ... 517
143. Viața – moartea, doar scindare! ... 521
144. Viața – moartea, o mișcare! ... 525
145. Viața pe cele două planuri: fizic și psihic ... 529
146. Vino, Sfântă Simplitate! ... 534
147. Viul ... 536
148. Voința distruge pacea ... 539
149. Vorbe cu și fără acoperire ... 542

- 150. Vrajă, farmec, magie ... 545
- 151. Vreau să fiu Acum și Aici ... 548
- 152. Vreau să fiu pururea cu Tine! ... 550
- 153. Vrei să știi dacă greșești? ... 553
- 154. Vremea impune mesajul ... 556
- 155. Zburdălnicia minții ... 560
- 156. Încheiere ... 563

Noi, cei peste șase miliarde de întrupați, existenți acum pe această planetă, îi moștenim pe acei înaintași cu înscrisuri cerebrale similare. Desigur, aduse la zi cu noi și noi degradări adăugate, ca urmare a unor practici și experiențe cu totul eronate.

Astăzi, așa cum o demonstrează orice practică onestă și serioasă, că, în măsura în care ne îndepărtăm de interiorul ființei noastre și ne afundăm în deșertăciunea preocupărilor lumii materiale, în aceeași măsură fondul nostru psihologic devine tot mai confuz, derutant și dureros.

Pentru a ne lămuri că lucrurile se petrec în acest fel, este suficient să aruncăm o simplă privire de ansamblu asupra întregului trecut istoric al omenirii! Și iată ce observăm: jafuri, crime și mii de confruntări sângeroase, duse adesea până la completa exterminare de popoare sau națiuni. Acestea, toate la un loc, califică în chip evident - grăitor prin sine - întreaga comportare a ființei umane, dominată progresiv tot mai copleșitor de către sinele egoist, prin natura lui posesiv și distructiv.

Dar, iată că la un moment crucial, omul descoperă prin el însuși, întregul proces al primei devieri, cât și înlănțuirile ulterioare tot mai agresive ale aceleiași ficțiuni haotice. Și prin diferite tatonări el încearcă să-i aducă restructurări, vizând integritatea funcțională a ființei, așa cum era ea la început. Însă, din nefericire, tentativa de înnobilare și redresare a structurii sale psihologice, încă din start este cu totul ineficientă. Deoarece Adevărul a fost abordat ca idee sau concept și nu ca o Realitate, care impunea încă de la primul pas, unitatea ființei - corp și psihic în perfectă armonie.

O altă greșeală a fost și aceea a alegerii nepotrivite a mijloacelor sau instrumentelor operaționale, prin care se urmărea idealul transformării. Astfel au fost alese: efortul psihologic - susținut de o voință insistentă - idealul ca scop de atins cândva în viitor, conturat imaginativ, analize și rostiri de formule.

Or, voința și efortul prin însăși natura lor sunt aspecte ale violenței. Iar scopul, ca ideal și interesul urmărit prin analize și rostiri de formule, nu sunt altceva decât aspirații egoiste, personale. Toate acestea la un loc nu au făcut decât să dea o și mai mare extensie confuziei și, implicit, degradării morale.

Asemenea firave și neputincioase inițiative au fost înscrise și aplicate în decursul istoriei cu ajutorul diferitelor modalități conceptuale precum: sisteme filozofice, credințe religioase, psihanalize, sublimări, metode etc. Însă - așa cum faptele o dovedesc - aplicarea lor a mărit și mai mult haosul în lumea întreagă. Toate aceste concepții de viață în loc să-i unească pe toți oamenii, prin contopirea existențelor în Universalitate, dimpotrivă, i-a divizat și mai mult, fiecare devenind robul conceptului intelectual impus de o anumită educație.

În genere, cu tot progresul tehnic și avantajele incontestabile, pe care acest progres le oferă, nefericirea oamenilor a căpătat aspecte tot mai apăsătoare de la o generație la alta.

Așa-zisele relații interumane sunt fundamentate pe fariseism și ipocrizie. Iar când acestea sunt depășite, apar stările tensionale ca dispute, contradicții, conflicte, ură, dușmănie,

determinate chiar de sistemele educațional-morale amintite anterior. Întreaga noastră educație, moștenită prin tradiție de la o generație la alta, este în mod categoric greșită. Și aceasta nu este doar o iresponsabilă afirmare sau învinuire lipsită de temeii. Realitatea faptelor, așa cum reiese ea din comportarea noastră de zi cu zi, o dovedește cu prisosință. Dacă, de bunăseamă, ne dăm puțină osteneală să o vedem!

Pentru ca omul să-și poată descoperi prin investigații proprii adevărata Realitate a ființei sale, a rostului acestei vieți trecătoare și să poată funcționa la cei mai înalți parametrii oferți de originea sa divină, recomandăm Cunoașterea de Sine. Această practică este unica modalitate prin care ni se revelează Perfecțiunea existentă, aflată în profunzimea ființei noastre. Ea se sprijină pe fapte solide, certe, ușor sesizabile și irevocabile, care demonstrează, prin claritatea lor, cu totul altceva decât toate sistemele educațional-morale existente în lume.

Practic, numai și numai Adevărul, existent în fiecare faptură umană, ne transformă radical, atunci când îi deschidem calea spre adâncurile...

Prin har, în înțelesul semantic al cuvântului, socotim acel dar oferit de Divinitate unui om pentru merite deosebite. Fiecare om cinstit cu el însuși, ca și cu restul semenilor săi, este sau ar trebui să fie interesat de descifrarea acestui mister.

Mai întâi, ar trebui să fie bine documentate acele persoane care se socotesc intermediari între Dumnezeu și om. Aceștia să se întrebe pe ei înșiși dacă au sau nu calitatea și autoritatea spirituală - ca prin ei - să curgă harul în întreaga lume.

Nu mai puțin interesantă sau la fel de interesantă ar trebui să fie și lumea credincioșilor. Fiecare om are în profunzimea ființei sale acea Scânteie Divină, gata oricând să-i lumineze cărarea. Și Ea așteaptă să fie consultată.

De ce oare să acceptăm, mecanic, afirmațiile susținute în legătură cu acest har? De ce să acordăm însușiri spirituale și harice unor simplii slujitori care tot timpul încearcă să ne domine și să ne exploateze în numele lui Dumnezeu? Departe de mine gândul sau intenția să supăr sau să deranjez pe cineva. Eu nu fac altceva decât - în limita posibilităților mele - să descifrez taina unor fenomene de Viață și să scot la lumină Adevărul așa cum El singur ni se revelează.

La trecerea în lumea de dincolo de mormânt, orice interes personal, subiectiv, prin natura lui egoist, se întoarce în chip acuzator asupra noastră înșine. Iar suferințele îndurate acolo sunt incomparabil, mult mai mari decât micile satisfacții pe care ni le oferă fie ignoranța, fie meschinul interes legat de această existență efemeră.

Practic, ce constatăm când mintea noastră este programată de țeluri religioase bazate pe ritualuri, dogme și ceremonii? Potrivit condiționării noastre, aflăm că Adevărul este prins în taine și strict legat de o anumită ordine ierarhică. În vârful ierarhiei există conducătorul, ca șef suprem și implicit socotit drept model de înaltă spiritualitate. În subordine, clerul sau clasa sacerdotală aranjată pe diverse niveluri cu supunere și ascultare a inferiorului față de rangul superior. Iar la urmă, vulgul sau marea masă a credincioșilor supusă întregii ierarhii.

După această sumară înfățișare, urmează fireștile întrebări, căci numai cu ajutorul lor putem descoperi adevărul. Oare vârful ierarhiei acestui sistem religios, posedă el întregul adevăr și restul doar bucățele de adevăr? Sau întreaga structură - fie din ignoranță, fie din interes - este o creație imaginativă, deci mincinoasă? Când cineva crede că prin el coboară harul și vindecă pe nevoiași de greșeli și păcate, acesta nu poate fi decât fie un ignorant, fie un vanitos. În ambele cazuri el în mod sigur nu-și cunoaște ființa lui adevărată.

Pentru lămurirea lui, ca și a altora, îl întrebăm pe acest om; Cine ți-a oferit harul, ca, la rândul tău, să-l dai semenilor prinși de temeri și igno-ranță? Nu a fost un om la fel ca și tine în care ți-ai pus întreaga speranță? În ambele cazuri, acești prezumțioși posesori de har funcționează la nivel de egouri, ca minți condiționate. Iar harul a devenit pentru ei o sursă de venituri materiale în care speculația îmbracă cele mai hidoase aspecte pe scara întregii ierarhii religioase. Or, harul nu poate fi marfă de negociat. Și orice acțiune interesată împiedică înțelegerea Sacrului.

Mulțimile sunt amăgite cu promisiuni deșarte și ele se lasă speculate din necunoaștere și teamă. Acest har - monedă falsă - este un produs al minții înguste, particulare care înșală și

degradează în ambele sensuri în funcție de condiționarea mediului de dezvoltare respectiv.

Dacă cele relatate anterior sunt susținute de fapte certe, atunci ne întrebăm, din nou: Există oare Har adevărat și cum poate fi El întâlnit? Nimeni din această lume nu ni-L poate oferi drept compensare. Nu-L putem obține nici prin eforturi, nici prin rugăciuni și nici prin cele mai sublime invocări. Fiindcă mintea noastră obișnuită nu este în măsură nici să-L înțeleagă și nici să-L cuprindă. Numai când această minte este golită de întregul ei conținut și devine pasivitate lucidă, atunci ființa noastră este absorbită în Infinit și integrată în Unitate. În această conjunctură, Harul ne inundă ca mană divină și fruct al Unicității. Acest Har purifică și transformă tot ce este lumesc în firea noastră - numai și numai prin simpla Lui prezență.

În concluzie, pentru a spulbera orice umbră de îndoială sau ambiguitate, repetăm: Egoul nu are niciun merit în această împlinire. Numai în...

Mintea este acea facultate a omului care-l ajută să gândească, să raționeze și să tragă concluzii în funcție de fondul și calitatea acumulărilor sale memoriale. Așadar, fondul de acumulare al minții constituie capitalul intelectual al fiecărui om, pe care acesta l-a adunat în timp și spațiu și înregistrat cerebral.

Fără acest fond informațional nu ne-am putea descurca în această existență atât pe plan fizic, cât și pe plan psihic. Printre cunoștințele și experiențele adunate, unele nu ne sunt de niciun folos. Iar altele sunt cu adevărat nocive, dar numai în măsura în care le dăm întrebuințare greșită.

În genere, întregul cumul de cunoștințe, care determină cultura individului, nu este ceva de condamnat. Numai folosirea neadecvată a acestor cunoașteri le conferă calitatea de păguboase sau dăunătoare.

După această fugitivă însăilare, să vedem cum anume ia naștere mecanicitatea minții. Orice cunoaștere, odată înregistrată pe scoarța cerebrală, se vrea repetată. Și prin mai multe repetări se creează obișnuințe care, prin natura lor, devin obsesive. În acest fel mintea ne robotizează întreaga ființă.

Așadar, la contactul cu mișcarea Vieții - noutate absolută de la o clipă la alta - noi vom răspunde în mod automat prin reacții ale memoriei. Adică noutatea Vieții o vom întâmpina cu șabloane sau formule stereotipe, creații ale trecutului - în prezent, apariții vechi, perimate, anacronisme - care obstrucționează corecta înțelegere. Să mai reliefăm că, această minte - posedată de înregistrările trecutului, constituie structura egoului sau sinele personal. Întreaga tragedie umană izvorăște, se hrănește și perpetuează existența prin trăirea omului la acest nivel de sine limitat, victimă a propriului egoism.

Haosul existent astăzi în lume nu va putea fi eliminat decât odată cu redresarea omului. Adică prin depășirea condiționării sale și ridicarea la nivelul iubirii creatoare. Iar Cunoașterea de Sine ne oferă modalitatea împlinirii respective. Întotdeauna experimentul pornește de la realitatea faptelor.

Oare conștientizăm noi înșine cum această minte prin reacțiile ei întunecă înțelegerea noutății adusă de clipa prezentă? Odată cu demascarea, această minte își pierde energia și tace. Șocul produs de lumina Atenției i-a fost fatal! În această clipă de Tăcere - mintea noastră se extinde la Infinit. Spontan, devenim Conștiință Pură Infinită și înțelegem, prin trăire directă, Realitatea Vieții. În acest climat apare Fericirea acuzală și percepem Frumusețea Existenței.

Clipa trăită în acest fel se dă uitării și, la fel de proaspeți, întâmpinăm clipa următoare. Este o veșnică trăire prin Acum și Aici, ca o făclie care arde întreținându-se prin ea însăși cu sclipirile Atenției lucide și atotcuprinzătoare. Numai acest mod de viață exprimă trăirea adevărată în care o nouă minte, fără nicio legătură cu acumulările trecutului - ca prospețime absolută întâlnește veșnica prospețime a Vieții.

În această ambianță suntem copleșiți de iubirea adimensională care curăță și transformă

impuritățile minții condiționate. Simpla existență a unui asemenea trăitor influențează benefic lumea în ansamblul ei și, concomitent, dezagregă întreaga deșertăciune lumească.

65. MESAJUL

Mesajul vă e transmis prin mai multe sute teme,
Că e mult - sau e puțin - îl considerăm de-ajuns,
Pentru cei ce vor să scape din a lor întunecime,
Și prin Sacra Integrare, să pătrundă-n Necuprins!

În fond, ce-i acest mesaj? Are el vreo aplicare?
E vreun crez, dă vreo speranță? Naște vreo închipuire?
Structurat pe ierarhie? Are vreo dogmatizare?
Dă el vreo asigurare? N-ar putea fi amăgire?

Tot mesajul - fond și formă - e o sfântă simplitate
În esență, el cuprinde clar, precis și evident,
Modul de a ne cunoaște - cuprinși în Realitate,
La întâmpinarea Vieții într-un anumit moment.

Corpul fizic dispune de propria lui inteligență care-i dirijează întreaga activitate. El își cunoaște singur nevoile; dacă știm să-l ascultăm, el ne spune când trebuie să ne așezăm la masă ca și cantitatea necesară unei hrăniri raționale. Tot el ne anunță când trebuie să întrerupem activitatea ca să ne odihnim etc.

Însă mintea știutoare, prin natura ei plăsmuire - arogantă, vrea să-și impună propria lege. Ea cunoaște diverse rețete de alimentație pe care, în mod autoritar, i le impune corpului. Rezultatele nu vor întârzia să se arate și ele nu pot fi decât în dauna corpului.

De fapt, între cele două componente ale ființei intervin dese dispute și contradicții. De o parte se află nevoia reală, iar de altă parte, nevoia imaginară implantată de către gândirea deficitară care se sprijină pe amintirea plăcerii cândva gustată. Fiecare gând, sentiment, dorință ca determinări ale propriei condiționări - care intervin în prezent - prilejuiesc stări tensionale. Toate acestea se repercutează, în mod dăunător, asupra întregului corp de la organe și celule la toate celelalte elemente constitutive ale suportului fizic.

Corpul urmărește o anumită necesitate; sentimentul vrea altceva și gândirea nemulțumită tinde spre o anumită devenire. În acest fel echilibrul este distrus, energia risipită și acolo unde se instalează haosul înseamnă degradare, distrugere și nimicire. De fiecare dată când corpul și psihicul se separă, în mod inerent devin adversari și, ca atare, se înregistrează efecte pe măsură. Climatul demential existent astăzi în lume își trage obârșia din această illogică separare.

Psihologii și analiștii își au și ei partea lor de vină, în aceea că au ciopârțit psihicul uman în conștient, subconștient și inconștient. Compartimentarea vieții fiind astfel fictiv determinată la nivel de intelect, conduce în mod fatal la agitație și stări tensionale. Rezemată pe trecut, mintea omului este incapabilă să întealească și să întealeagă viețuirea adevărată, strict legată de mișcarea clipelor în desfășurare.

Diferitele crezuri, concepte filozofice sunt la fel de dăunătoare, deoarece ele ne fragmentează modul de A Fi, obligându-ne să ne conformăm diferitelor tipare de existență. Or, în lipsa libertății spirituale suntem și vom rămâne în sclavia acestor forme imaginare de întelegere. De altminterea, tot ceea ce posedăm ca avere, cunoștințe, crezuri, experiențe etc., tind să ne domine întreaga ființă. Ele ne dirijează numai pentru că noi înșine le acredităm valoare intrinsecă, iar realitatea rămâne doar o vagă năzuință.

Prin urmare, unica problemă care ni se pune în mod pregnant, obligându-ne ca de îndată să o rezolvăm, este aceea de a ne elibera din temnițele egoului. Acest fictiv ego se socotește prin știut un întept învățător în toate câte gândește, afirmă și face. Construcția lui însă este nesigură, șubredă, pentru că întreaga sa fundație este instalată pe nisip mișcător.

Dacă într-adevăr l-am înteles, el dispare în mod instantaneu și, concomitent, fragmentele se adună, constituind ființa unitară în măsură să cuprindă Viața și să-i perceapă eterna noutate.

În concluzie, fragmentele se adună și formează unitatea în clipa în care centrul egoist al sinelui personal este cuprins de flacăra Atenției și înteles ca fiind o minciună programată tempo-spațial.

Pentru a ușura înțelegerea și punerea în practică a mesajului, aducem o nouă precizare: Viața în ansamblul desfășurării Ei este și rămâne un veșnic mister, adică un etern Necunoscut care singur ni se revelează pe clipe aflate în continuă scurgere ca noutate și prospețime absolută. Minte omului, structurată pe acumulări memoriale, se înscrie ca sine cunoscător - totdeauna limitat de către propriul său conținut. Avem, așadar, pe de o parte Viața ca Necunoscut și pe de altă parte mintea cunoscătoare. Aceste structuri nu se pot întâlni și înțelege cu adevărat în nicio împrejurare.

Dacă totuși mintea încearcă să întâlnească Viața, ea nu face decât să arunce o umbră asupra a ceea ce se revelează în acea clipă și să-i denatureze realul înțeles. Când această minte își dă seama de propria sa neputință tace smerită. Iar în Golul astfel survenit - fără niciun efort - întreaga ființă se extinde la Infinit, fiind atrasă de către iubirea atotcuprinzătoare. În această minunată ipostază, trăitorul, desprins complet de dimensiunea...